

[Simonsen.]

kende, at vi ikke har de bedste resultater i de praktiske eksempler, som vi har set, fra loven blev revideret i 1964. Det er årsagen til, at vi fra vor side har været inde på tanken om et afskedigelsesnævn med repræsentation for arbejdsmarkedets parter, som vi finder ville være en rimelig løsning. Det er en løsning, som arbejdsministeren omtaler i fremsættelsen, hvor han nævner, at vi kan diskutere det i udvalget, at justitsministeriet har været inddraget i overvejelserne, og at regeringen fraråder en løsning i denne retning.

Hr. Erling Dinesen stiller så forslag om den omvendte bevisbyrde. Her kunne man vel sige, at nu er hr. Erling Dinesen jo i den heldige situation som forslagsstiller for oppositionspartiet, at han formentlig ikke først spørger justitsministeriet om det rimelige i det, for der er jo lige så mange juridiske eksperter, der har udtalt sig imod den omvendte bevisbyrde og erklæret, at den ikke havde nogen som helst chance for at gøre forholdene bedre end den situation, vi kender i dag. Derfor tror jeg, vi må konstatere, at begge parter står med forslag, som er forsøg på at nå en forbedring, nå en større og en grundigere afprøvning af de usaglige opsigelser, at de begge to måske foitjener en nærmere overvejelse, og at vi forhåbentlig i udvalget har mulighed for at finde frem til en løsning på dette område.

Må jeg dernæst sige om funktionærbegrebet som helhed, at vi for så vidt er lidt skuffede over, at man i det førnævnte udvalg ikke nåede længere, end tilfældet var. Hr. Erling Dinesen nævnte nu, at vi i sidste valgkamp havde haft valgplakater, hvorpå der stod, at 100.000 flere skulle være funktionærer. Vi har dette ønske om, at flere og flere skal have funktionærstatus, som jeg allerede har givet udtryk for. Men vi har jo også set vanskelighederne ved at formulere disse ting, efter at arbejdsministeriets udvalg kom med den betænkning, som jeg tidligere har omtalt. Der var i denne betænkning ét eneste forslag til udvidelse af funktionærbegrebet, nemlig vedrørende pædagogerne. Hertil må jeg sige, at vi har meget sympati for pædagogerne i denne forbindelse, og at vi også har ment, at det var rigtigt at tage pædagogerne ind under funktionærloven, men det er for så vidt ikke nogen

principielt vigtig ting, om det bliver under funktionærloven, de kommer ind, eller om de på anden måde får den sikkerhed, som funktionærloven foreskriver. Det kan ikke være afgørende, hvor man får sikkerheden, det afgørende er, at man får sikkerheden. Derfor synes jeg også, det vil være vigtigt at få klaret op i udvalget, at man via undervisningsministeriet får forholdene klaret for de pædagoger, som ikke er tjenestemandsansat, så de får ansættelsesforhold, der som minimum er funktionærlovens.

Ved revisionen af funktionærloven i 1964 rejste man spørgsmål om, hvorvidt visse grupper var omfattet af funktionærloven eller ej. Der var bl. a. tale om salgsschauffører, der var tale om tekniske assistenter og andre nye grupper, som var dukket op i forbindelse med nye fag. Udvalget har drøftet spørgsmålet, og for de fleste af gruppernes vedkommende har man konkluderet, at disse grupper efter udvalgets opfattelse måtte være omfattet af den eksisterende funktionærlov. Jeg vil håbe, at vi i folketingsudvalget kan få disse ting trukket op i en betænkning, således at der ikke kan herske tvivl om, hvor fortolkningsvanskeligheder fremtidig opstår, at disse grupper omfattes af funktionærloven; så er vi måske allerede nået et ret godt skridt ad vejen imod de 100.000, som hr. Erling Dinesen omtalte før.

Vi har jo et andet smertensbarn, som jeg ikke kan lade være med at komme ind på en omtale af, men som hr. Erling Dinesen ikke var inde på. — og vi har erfaring for, at det interesserer hr. Erling Dinesen sig ikke så meget for — nemlig spørgsmålet om funktionærlovens § 10, der også var til behandling i arbejdsministeriets udvalg. Det lykkedes som bekendt ikke i dette udvalg at nå frem til en indstilling om en løsning. Det synes, som om spørgsmålet om funktionærorganisationernes frie organisations- og forhandlingsret er en slags gordisk knude. Endnu har jo ingen, hverken politiske partier eller organisationer, været i stand til at formulere en løsning på dette problem. Jeg finder det meget uheldigt, og jeg mener, det ville være rimeligt, at vi fandt frem til at få ændret disse forhold; måske kan vi i et godt klima i et udvalg finde det rigtige korn i denne forbindelse. Jeg vil gætte på, at hr. Erling Dinesen vil medvirke på samme positive måde